

at han ikke kan blive ved Eiendommen, men enten vil være nødt til at realisere strax, hvad han i de fleste Tilfælde nødvendig gaar til, eller at han, hvis han ikke realiserer, inden han bliver tvungen dertil, vil i den korte Tid, han er i Besiddelse af Eiendommen, gætte til Udpiningssystemet, og drive saa meget ud af Eiendommen, som det er ham muligt, til Skade haade for Staten og for Kommunen. Man har ikke saa faa Exempler paa, at Eiendomme paa den Maade inden ganske kort Tid ere blevne saa udpinte, at de ikke have kunnet forvinde det i lang Tid. Det er naturligt, at en Mand, naar han er i Knibe og ser, at han skal drives bort fra Eiendommen, bruger alle de Midler, han kan, for at holde sig ved den, og det er en bekendt Sag, at man virkelig i kort Tid kan drive Mere ud af Eiendommen end ellers, naar man vil bruge Udpiningsystemet ved at bearbejde Jorden stærkt, megle den stærkt, men give den utilstrækkelig Gjødning. Følgen deraf kommer ikke saa ganske hurtigt, en saadan Fremgangsmaade kan fortsættes en hel Omgang; men bliver den fortsat, vil det senere komme til at vise sig, at den er skadelig ikke blot for Staten og Kommunen, men ogsaa for de kommende Gener. Efterat vi havde stillet Forslaget under Nr. 3, have vi dog imidlertid tænkt, at det maatte stilledes en for stor Fordring til Kreditor, og vi have derfor stillet et Forslag, hvor det fordres, at naar en Kapital udlaaner mod Pant i faste Eiendomme til højere Rente end 4 pCt., skal der, inden Kapitalen kan opsiges, efterat den er udlaanet første Gang, forløbe et Aar for hver halve Procent, Renten overstiger de 4 pCt. Naar der udlaaner til 4 1/2 pCt., kan Kapitalen altsaa frit opsiges efter et Aars Forløb; naar der laanes til 5 pCt., kan den kun opsiges efter 1 1/2 Aars Forløb osv. Det er meget muligt, at Forslagsstillerne kunde finde sig bevægede til at tage dette Forslag tilbage, thi det er, som sagt, nærmest stillet i den Hensigt at antyde, at der kan tænkes mange Veie, ad hvilke Sta-

ten ligesaagodt kan træffe Kreditor, ved at paalægge ham en Skat som Debitor. Det er i Almindelighed Statens Pligt at beskytte den Svage overfor den Mægtige, og naar man sammenligner Kreditors Stilling med Debtors, kan det ikke negtes, at den Første er den Mægtige. Saalænge Lovgivningen gaar i den Retning, at alle de Udgifter, der paalægges til Statskassen i Anledning af Ublaar til faste Eiendomme, Tinglæsning deraf osv., skulle udbæres af Debitor; medens Kreditor slet ikke har Andet at gjøre end at indkalde Debitor, naar denne ikke kan betale, og, forsaavidt han ikke kan komme til Forlig med ham, lade Sagen gaa til Afgjørelse ved Retten paa den Betingelse, at Debitor skal betale derfor, kan man sige, at Kreditor er stillet saa heldigt som Nojensomhelst i hele Landet; thi han er vis paa, at han slet ingen Udgift faar i nojesomhelst Retning. — Det Forslag, vi have stillet under Nr. 4, gaar ud paa, at § 2 skal udgaa af Loven, og det er uinegtelig det vigtigste af de stillede Forslag. Det er blevet sagt af den høitærede Indenrigsminister og gjentagne Gange ogsaa af Medlemmer her i Salen, at Penge ere en Vare; men det gælder dog ikke saa ganske, naar man udlaaner Penge, og allermindst, naar man udlaaner dem mod Pant i faste Eiendomme; thi hvad er det, man i Almindelighed kalder Varer? Man mener almindeligt, dermed, hvad der er Gjenstand for Kjøb og Salg af Kjøbmænd og andre Handlende, og der er, jo, heller Ingen, som faar Tilladelse til at drive nogen Handel med Varer, uden at han først løjer Næringsbevis eller Borgerbrev. Handel med Penge er imidlertid ikke nogen ubetydelig Handel, og naar Penge skulde anses for en Vare, maatte der ligesaa vel løses Næringsbevis eller Borgerbrev for at faa Lov til at udlaan dem, som der maa løses Borgerbrev for at faa Lov til at handle med andre Varer. Ser man dernæst hen til de Varer, som komme fra Udlandet, er der jo paalagt dem en Told, men paa Penge er der